

Ved Aarhundredets Begyndelse

Frederik Schaldemose (1783-1853)

Efter Friedrich Schillers

Der Antritt des neuen Jahrhunderts (1803)

Ædle Ven, hvor aabner sig for Freden,	Til Sydpolens ubekjendte Stjerner
Hvor for Frihed sig et roligt Hjem?	Gaaer hans Vei, ja selv til Nordens Iis;
Blodbestænkt Aarhundredet foer heden	Lande, som et endløst Hav bortfjærner,
Blodbestænkt det Nye træder frem.	Finder han, men ei et Paradiis.
Løst er Baandet om Europas' Lande,	Ak, forgjæves søges, aldrig findes
Og de gamle Skikkelser forgaae;	Dette skjønne, lykkelige Sted,
Nil og Rhin, selv Oceanets Vande	Hvor om Friheds Isse Krands vindes,
Krigens Ild at dæmpe ei formaae.	Hvor det Skjønne boer i evig Fred.
Tvende Folk, hinanden lig' i Vælde,	Stort er Jordens Omfang, Bølger bade
Gribe efter Sceptret paa vor Jord;	Kyster der, hvor Cooker selv ei kom;
Og fra Zahras Sand til Nordens Fjælde	Men paa denne grændsesløse Flade
Raser Kampens Gud med Brand og Mord.	Er for to Lyksalige ei Rum.
Guld at yde dem, den Svage haster;	Til vort Hjertes Indre lad os rømme
Og, som Brennus i hiin Romerfærd,	Bort fra Kampens Gny og Guldets Klang;
Paa Retfærdighedens Vægtskaal kaster	Frihed findes kun i vore Drømme,
Franken stolt sit tunge Kobbersværd.	Og det Skjønne blomster kun i Sang.
Sine Flaader slaaer den stolte Britte,	
Som Polypearme gjærrigt ud;	
Og dit Rige, frie Amphitritte!	
Aabnes kun og lukkes paa hans Bud.	